

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-01-2026

La pau del Senyor!

Estimada germana en Jesús i Maria: no pots imaginar l'alegria que vaig sentir quan vaig rebre la teva carta, tan plena de sants desitjos envers el nostre estimat Jesús.

Tu em demanes que t'ajudi a ser santa. Com m'hi puc oposar, si el cor sent aquesta forta atracció per les ànimes? Com no voler-ho per a tu, Carmen, que el bon Jesús tant ha lligat i unit amb un ideal tan gran, l'únic ideal fervorós per ser sants? Sí, per a nosaltres aquest ideal ha de ser sempre el primer i el més important de tots i de tot.

No hem d'obrir mai les portes a la fredor de l'esperit, sinó sempre, i molt sovint, hem d'eleva el nostre impuls vers l'infinit, vers l'amor del nostre estimat Jesús. Sí, Jesús en tot, Jesús per a tots. Que gran és aquesta paraula, aquesta expressió del nom per nosaltres, i poder repetir enmig de tot: Jesús! Jesús!

M'agradaria molt que llegissis la biografia de la nostra Gemma Galgani. Medita-la, llegeix-la i veuràs com sempre hi trobaràs coses noves. No tinc cap dubte que d'ella aprendràs més directament el que només es pot aprendre en la quietud i en la contemplació. Estima molt! [...]

Quan tinguis ocasió, saluda les senyores que saps que em coneixen. Jo et recordo sempre, germana meva, davant el tabernacle, perquè el nostre estimat Jesús ens faci grans sants. T'agrada, Carmen? Amén.

La teva germana, Magdalena Aulina.

Magdalena, el 19 de novembre de 1928, a Banyoles va escriure aquesta carta a la seva amiga María Carmen Prat Ferrer, que havia conegut a Barcelona, participant en l'Obra d'Exercicis Espirituals de Sant Ignasi, guiats pel jesuïta el pare Francisco de Paula Vallet.

M. Carmen va formar part del segon grup d'operàries que es van consagrar al Senyor el 8 d'abril de 1934.

Fort era l'anhel de Magdalena a la santedat, així transpuja en aquesta carta. "L'Obra és la santificació de l'activitat. Cadascú ha de fer segons els seus talents", va escriure Magdalena Aulina. Sabem quina va ser la seva lluita per dur a terme el seu projecte de seguiment de Jesús d'una manera nova.

Ella va promoure múltiples activitats que concretaven el seu lema de "divinitzar el treball", recordant que "Jesús ens va portar a l'Obra, no perquè el treball consumís el temps, sinó que divinitzant els nostres actes el poguéssim servir i estimar, i així ens santifiquéssim".

Dona realista i pràctica, que tocava de peus a terra, Magdalena recordava sovint que les paraules i els sentiments esdevenen autèntics quan van acompanyats de les obres, resultat del treball, sigui quin sigui, perquè tot contribueix al bé dels altres, portant vida, veritat i bondat, amb la mirada posada al compliment del precepte diví de créixer i dominar la terra, per portar tots cap a Déu. Per tant, treballar per donar vida i impuls amb veritable alegria: «Mai miris el treball com un pes, sinó com un mitjà que el Senyor t'ofereix perquè puguis dirigir cap a Ell totes les teves energies». «En la feina de cada dia, uniu la feina de Marta amb la pregària de Maria, per a major glòria de Déu i bé de les ànimes. Mentre les vostres mans treballen, que el vostre cor estigui sempre orientat cap a Déu, en silenci i amb amor».

Magdalena va anticipar profèticament el que el Concili Vaticà II va declarar sobre la tasca específica dels laics, és a dir, la consagració i l'animació, amb l'esperit cristià, de les realitats terrenals. «El caràcter secular és propi i peculiar dels laics. Per a ells és pròpiament

laic buscar el regne de Déu tractant les coses temporals i ordenant-les segons Déu. Pertoca als laics, per pròpia vocació, de buscar el Regne de Déu, a través de la gerència de les coses temporals que han d'ordenar cap a Déu. Viuen al segle, és a dir, en totes i cada una de les professions i activitats i en les condicions ordinàries de la vida familiar i social, amb les quals la seva existència està com entreteixida.» (Lumen gentium 31).

El laic –diu amb força el Concili Vaticà II– està cridat de manera particular a consagrar el món i a animar amb esperit cristià les diverses situacions temporals i els diversos sectors en què es desenvolupa la seva vida: la família, el treball, l'ambient social, la vida cívica. I així, santificant el món, el laic cristià es santifica a si mateix.

Aquesta és una consciència que anima l'Obra des de l'inici de la fundació, quan les filles espirituals de Magdalena vivien juntes i es dedicaven a les diverses activitats, exigides per la vida en comú i als treballs al camp. Es centraven molt en la santificació de totes les activitats del dia. Treballar cantant i pregant evitava les converses inútils, les xafarderies, les possibles calumnies. Els treballs més humils no es consideraven, en absolut, temps perdut ni deshonrós. Tot el contrari!

"Casa Nostra sempre serà un graner escollit, ben proveït, perquè a cada instant la humanitat pugui enriquir-se del nostre blat", canten les primeres Operàries.

Feinejant en els camps al temps de la sega, no enrogides pels raigs vermells del sol, sinó "perquè estan enceses pel foc de l'amor". I d'aquest treball esgotador, com de tants d'altres, hi ha molt per aprendre.

Tot rentant o planxant, es poden trobar idees útils per a la vida espiritual. Tot acostar a Déu: fins i tot "fer conserva", o qualsevol altre treball de cuina. I així el menjador es transforma, i es converteix en Betània, lloc d'hospitalitat i d'amistat.

També treballant en el camp, les diferents eines poden posar veu a una simfonia que anima a complir bé els diversos compromisos de la vida espiritual. És un petit "càntic de les criatures", un recordatori constant a "divinitzar totes les tasques".

I no es pot oblidar el valor de santificació del treball intel·lectual. L'estudi, però, és un mitjà i no el fi: serveix per a l'apostolat, perquè la finalitat de tot és, estimar Déu. Això dona sentit al deure d'estudiar-ho tot, i no només el que ens agrada. I si la ciència pot fer savis, només la creu pot santificar.

En conclusió: tant en l'estudi, com en d'altres activitats s'adquireix el mateix mèrit que amb qualsevol altre deure que l'Obra necessita, si es realitza per a Déu. Aquest és el camí de la santificació. Per això Magdalena insistia a dir:

***"Feu que ni un moment de la vostra vida sigui estèril.
Trebal·leu incansablement allà on estigueu.
Abraça el sacrifici sempre amb el somriure als llavis,
per a la glòria de Déu i el bé del nostre proïsme».***

